

คู่มือครูที่ปรึกษา
เทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน
(ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย)

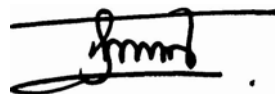
สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย
สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
กระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

ตามที่กระทรวงศึกษาธิการ มีนโยบายมุ่งเน้นการสร้างโอกาสในการศึกษาอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน โดยใช้กลไกของการเทียบระดับการศึกษาในการยกระดับการศึกษาของประชาชน ด้วยการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้นำความรู้และประสบการณ์ที่เกิดจากการเรียนรู้ด้วยตนเองตามความสนใจ ศักยภาพ ความพร้อม โอกาสการเรียนรู้จากผู้รู้ หรือแหล่งความรู้ต่างๆ และประสบการณ์ที่เกิดจากการทำงาน การประกอบอาชีพ มาใช้ในการประเมินเทียบระดับการศึกษาเพื่อให้ได้รับวุฒิการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นวุฒิการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งเป็นการดำเนินงานที่ให้คุณค่าและความสำคัญของความรู้และประสบการณ์ของบุคคลที่มีการสั่งสมมาอย่างต่อเนื่อง

ในการดำเนินการเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน ให้มีคุณภาพ ได้มาตรฐาน และเป็นที่ยอมรับของสังคม โดยทั่วไป นั้น ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน จะต้องเข้ารับการประเมินทั้งภาค ทฤษฎี และภาคประสบการณ์ ครูที่ปรึกษาการเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน จะต้องเข้ามามีบทบาทสำคัญในการผลักดันให้ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผ่านการเทียบระดับการศึกษาได้ ด้วยการให้คำแนะนำ และอธิบายในการศึกษาเรียนรู้ ด้วยตนเองให้กับผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานเข้าใจ สามารถสืบค้นข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ และเรียนรู้ในรายวิชาต่างๆ จนเกิดความพร้อมในการเข้าเทียบระดับการศึกษาในแต่ละวิชา สำนักงาน กศน. จึงได้จัดทำคู่มือครูที่ปรึกษาการเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานเล่มนี้ขึ้น โดยมีขอบข่ายเนื้อหาสาระที่ครอบคลุมมาตรฐาน ตัวบ่งชี้การเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตลอดจนบทบาทหน้าที่ของครูที่ปรึกษา เพื่อให้ครูที่ปรึกษามีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น และสามารถปฏิบัติหน้าที่ที่รับผิดชอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำนักงาน กศน. ขอขอบคุณผู้มีส่วนร่วมในการจัดทำเอกสารเล่มนี้ไว้ ณ โอกาสนี้ และหวังว่าเอกสารเล่มนี้จะเป็นประโยชน์แก่ครูที่ปรึกษาเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน และผู้ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงานการเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย)

(นายประเสริฐ บุญเรือง)

เลขาธิการ กศน.

๕ กันยายน ๒๕๕๖

สารบัญ

หน้า

คำนำ

สารบัญ

การเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กรอบแนวคิด	๑
จุดมุ่งหมาย	๑
วัตถุประสงค์	๒
หน้าที่ของครูที่ปรึกษา	๒
การวัดและประเมินผล	๓
การตัดสินผลการผ่านการประเมินของวิชา	๔
กรอบการวัดและประเมินผล ภาคทฤษฎี และภาคประสบการณ์	๔
มาตรฐาน ตัวบ่งชี้ ขอบข่ายเนื้อหา และเกณฑ์การประเมินของแต่ละวิชา	๗
๑. วิชาการใช้คอมพิวเตอร์	๗
๒. วิชาที่คณิตศาสตร์ในชีวิตประจำวัน	๘
๓. วิชาการบริหารธุรกิจ SMEs	๑๐
๔. วิชาระบอบประชาธิปไตย	๑๖
๕. วิชาการบริหารจัดการชุมชน	๑๘
๖. วิชาการสนทนาภาษาอังกฤษหรือภาษาจีน	๒๒
๗. วิชาภาษาไทยเพื่อการศึกษา	๒๔
๘. วิชาการวิจัยชุมชน	๒๕
๙. วิชาการจัดการอาหารเพื่อครอบครัวและชุมชน	๒๘

รายชื่อผู้เข้าร่วมประชุม

๓๒

คณะผู้จัดทำ

๓๓

การเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กรอบแนวคิด

ปัจจุบันอัตราการเปลี่ยนแปลงของสังคมทั้งด้านเทคโนโลยีและวัฒนธรรมการดำรงชีวิตเป็นไปอย่างรวดเร็วกว่าอัตราของการเรียนรู้ ทุกประเทศต้องการแรงงานฝีมือที่มีทักษะและพัฒนาแรงงานให้มีทักษะในยุคของการแข่งขันในตลาดแรงงานอาเซียนและตลาดโลก สำนักงาน กศน. จึงต้องเร่งกระบวนการพัฒนาทุนมนุษย์ Human capital ตามตัวแบบ KSM model เพื่อสร้างเสริมความรู้ความสามารถเชิงนวัตกรรม (Pro-active innovation) โดยมีเป้าหมายเพิ่มความรู้สู่มวลชน (Education for Mass) ซึ่งมีประมาณ ๑๘ ล้านคนทั่วประเทศ โดยการกำหนดแผน (Plans) โครงการงาน (Projects) กิจกรรมของงาน (Programs) หน่วยปฏิบัติการ (Operational units) และหน่วยงานในพื้นที่ (Units) ทั่วประเทศให้จัดกิจกรรมการเรียนรู้และประเมินผลความรู้ความชำนาญและประสบการณ์ของบุคคลที่มีศักยภาพได้ทุกคน ให้มีโอกาสนำผลงานด้านการทำงานมาเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามระบบให้ผู้ที่มีศักยภาพ มีประสบการณ์ ความรู้ ความสามารถ ได้มัธยมศึกษาปีที่ ๖ ภายใน ๘ เดือน ตามระบบทดสอบที่ ICBL : The innovation of competency building by “Learning process” กำหนด

นวัตกรรมกระบวนการเรียนรู้เพื่อสร้างสมรรถภาพความสามารถของผู้ขาดโอกาสทางการศึกษา ICBL เป็นนโยบายตามข้อเสนอของรัฐบาล โดยกระทรวงศึกษาธิการ และสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย (กศน.) เป็นผู้ดำเนินการตามนโยบายการให้โอกาสแก่ผู้ขาดโอกาสทางการศึกษา ได้เปิดโอกาสเสริมเติมเต็มความรู้ สร้างความรู้ความสามารถ และยอมรับความรู้ที่มีอยู่มาประเมินเพื่อให้ความรู้ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานแก่ประชาชนจำนวนมากของประเทศ ซึ่งเป็นการพัฒนาสมรรถภาพด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน การคิดวิเคราะห์ และความรู้ต่างๆ จากสื่อที่หลากหลาย อันเป็นพื้นฐานการพัฒนาคุณภาพชีวิตของแต่ละบุคคล แต่ละครอบครัวให้มีศักยภาพยิ่งขึ้น เพื่อเป็นการยกฐานะของประชาชนวัยแรงงานในการเข้าสู่ตลาดการแข่งขันของสังคมปัจจุบัน และการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน จึงได้นำตัวแบบ นโยบาย หลักการเหตุผล วัตถุประสงค์ หลักสูตร และการนำเข้าสู่กระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นระบบมาใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาบุคลากรของประเทศให้มีความรู้ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างมีคุณภาพและทั่วถึง

จุดมุ่งหมาย

“สร้างความรู้ความสามารถ เพื่อให้ประชาชนสามารถอยู่ในโลกได้อย่างเป็นสุขด้วยกระบวนการของการเรียนรู้ตลอดชีวิต ให้มีประสบการณ์จากการทำงาน เกิดความเชี่ยวชาญ ความชำนาญ สามารถนำไปปรับใช้กับตนเองและสังคมได้อย่างสร้างสรรค์ และสอดคล้องกับการเตรียมประชาชนในระดับผู้ใช้แรงงานในชุมชนเมืองและชนบท เข้าเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียน และตลาดแรงงานอาเซียน (ASEAN Market)”

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อพัฒนาความคิด การเรียนรู้ การทำงาน แบบบูรณาการ และเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน
๒. เพื่อให้ประชาชนในเขตชุมชน และ โรงงานอุตสาหกรรม เป็นหุ้นส่วนการยกระดับการศึกษาของประชากรส่วนมากของประเทศที่ขาด โอกาสให้มีโอกาสในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างยั่งยืน
๓. เพื่อเตรียมความพร้อมของกลุ่มบุคคลวัยแรงงานสู่ตลาดแรงงานอาเซียน
๔. เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้แบบองค์รวมผ่านสื่อเชิงพหุ
๕. เพื่อเป็นการสร้างตัวแบบการศึกษาเทียบโอนวิทยฐานะ โดยไม่กำหนดพื้นฐานตามการศึกษาในระบบ Functional Education เน้นความรู้ความชำนาญการทำงาน (Knowledge and Experience by Learning and working)

หน้าที่ของครูที่ปรึกษา

- ๑) ร่วมกับสถานศึกษาดำเนินการประชาสัมพันธ์และรับสมัครผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน
- ๒) ร่วมกับสถานศึกษาจัดปฐมนิเทศผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน
- ๓) จัดทำทะเบียนประวัติ ก่อนจัดส่งให้สถานศึกษาตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลก่อนบันทึกข้อมูลผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาเป็นรายบุคคล
- ๔) รับผิดชอบผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวนไม่เกิน ๒๕ คน ต่อหนึ่งรอบการประเมิน ต่อหน่วยประเมินหนึ่งแห่ง
- ๕) ให้คำปรึกษา ให้ความช่วยเหลือผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในการวางแผนการเรียนรู้ การเตรียมตัวเข้าเทียบระดับการศึกษาทั้งภาคทฤษฎี และภาคประสบการณ์ โดย
 - ๕.๑) ศึกษาคู่มือดำเนินงานการเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน และเอกสารที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งศึกษามาตรฐาน ตัวบ่งชี้ ขอบข่ายเนื้อหาในแต่ละวิชา
 - ๕.๒) ในเดือนที่ ๑ ให้นำหมายผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาประเมินทุกสัปดาห์ ไม่น้อยกว่าสัปดาห์ละ ๒ ครั้ง เพื่อเตรียมความพร้อมและวางแผนการเรียนรู้ก่อนการประเมินครั้งที่ ๑
 - ๕.๓) ร่วมกับผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน เตรียมความพร้อมในการประเมินภาคทฤษฎี และภาคประสบการณ์ ทั้ง ๕ วิชา โดยให้ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานเลือกประเมินตามความพร้อม ทั้งนี้การประเมินภาคประสบการณ์จะดำเนินการได้ต่อเมื่อผ่านภาคทฤษฎีแล้ว
 - ๕.๔) จัดทำข้อมูลผลการประเมินภาคทฤษฎี และภาคประสบการณ์ทั้ง ๕ วิชา
 - ๕.๕) หลังจากการประเมินในแต่ละครั้ง หากมีวิชาใดที่ไม่ผ่านการประเมิน ต้องประสานงานร่วมวางแผนกับผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน และจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในวิชาที่ยังประเมินไม่ผ่าน

การประสานงานให้เกิดการเรียนรู้ให้ดำเนินการด้วยวิธีการต่างๆ เช่น ให้คำปรึกษาการเรียนแต่ละวิชา การจัดค่ายหรืออบรมด้านคอมพิวเตอร์ ภาษา ให้กับผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน

สำหรับการวางแผนการเรียนรู้ จะต้องบริหารจัดการให้สอดคล้องกับปฏิทินระยะเวลาการดำเนินงานในแต่ละรอบการประเมินตามความเหมาะสม

๖) กระตุ้น ส่งเสริม สนับสนุน ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานให้สามารถเรียนรู้และจัดทำผลงาน ชิ้นงาน หรือเพิ่มผลงานที่สอดคล้องกับมาตรฐานการเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน

๗) ประสานงานกับสถานศึกษาในการจัดการให้มีการเรียนรู้เพิ่มเติมในเรื่องที่ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานต้องการความช่วยเหลือ

๘) ปฏิบัติงานต่างๆ เพื่อช่วยให้ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความรู้ ความสามารถ และผ่านการประเมินให้จบมัธยมศึกษาตอนปลายได้ตามแผน

๙) ปฏิบัติงานอื่นๆ ตามที่สถานศึกษามอบหมาย

การวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลของการเทียบระดับการศึกษา แบ่งเป็นภาคทฤษฎี และภาคประสบการณ์ โดยสถานศึกษาต้องดำเนินการดังนี้

๘.๑ วัดและประเมินผลเป็นรายวิชา โดยแบ่งออกเป็น ๒ ภาค ประกอบด้วย ภาคทฤษฎี ร้อยละ ๗๐ และภาคประสบการณ์ ร้อยละ ๓๐

๑) ภาคทฤษฎี ร้อยละ ๗๐ ต้องสอบได้คะแนนไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ ประเมินด้วยแบบทดสอบ

๒) ภาคประสบการณ์ ร้อยละ ๓๐ ประเมินจากการปฏิบัติจริง และหรือสัมภาษณ์ และหรือชิ้นงาน และหรือเพิ่มสะสมผลงาน

๘.๒ เกณฑ์การผ่านการประเมินแต่ละรายวิชา ต้องได้คะแนนภาคทฤษฎี และภาคประสบการณ์รวมกัน ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖๐

ผลการประเมินแต่ละรายวิชาให้ผลการประเมินเป็น “ผ่าน” และ “ไม่ผ่าน” และบันทึกร้อยละของคะแนนที่ได้ ไม่มีระดับคะแนนผลการประเมินและไม่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPAX)

๘.๓ การเก็บสะสมผลการประเมิน เก็บสะสมผลการประเมินในแต่ละวิชาที่ผ่านไว้ได้ไม่เกิน ๕ ปี นับแต่วันที่อนุมัติผลตามคำร้องขอเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานครั้งแรก

๘.๔ วิชาใดที่มีผลการประเมินภาคทฤษฎี ตั้งแต่ร้อยละ ๕๐ ขึ้นไป ให้สะสมผลการประเมินไว้ได้โดยไม่ต้องประเมินภาคทฤษฎีในรอบต่อไป

๘.๕ การประเมินภาคประสบการณ์จะดำเนินการได้ก็ต่อเมื่อประเมินผ่านภาคทฤษฎีแล้ว

๘.๖ ผลจากการประเมินไม่สามารถนำไปใช้เทียบโอนในหลักสูตรอื่นๆ ได้

การตัดสินผลการผ่านการประเมินของวิชา

๑. การประเมินภาคทฤษฎี ร้อยละ ๗๐ ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน ต้องสอบได้คะแนนไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ ของคะแนนเต็มภาคทฤษฎี เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินคือ แบบทดสอบความรู้ (ภาคทฤษฎี)

๒. การประเมินภาคประสบการณ์ ร้อยละ ๓๐ ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานต้องเข้ารับการประเมิน โดยการปฏิบัติจริง สภาพความเป็นจริง การสัมภาษณ์ การส่งชิ้นงาน ประกอบการประเมินภาคประสบการณ์ หรือหลายวิธีการประกอบกันตามที่กำหนดในเงื่อนไขของแต่ละวิชา

๓. เกณฑ์การตัดสินผลการผ่านการประเมินในแต่ละวิชา ให้นำคะแนนภาคทฤษฎีและภาคประสบการณ์มารวมกันแล้วต้องได้คะแนนไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖๐ ของคะแนนเต็มในแต่ละวิชา

๔. การผ่านการประเมินเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน จะให้ผลการประเมินเป็น “ผ่าน” และ “ไม่ผ่าน” และบันทึกร้อยละของคะแนนที่ได้ไม่มีระดับคะแนนผลการประเมินและไม่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPAX)

สำหรับผู้ผ่านการประเมินเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานแล้ว ให้ถือว่ามีความมาตรฐานการศึกษาเท่าเทียมกันกับผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๕๑ สามารถนำไปสมัครศึกษาต่อ สมัครเข้าทำงานได้เช่นเดียวกันกับการศึกษาในระบบ แต่หากใครประสงค์จะเรียนต่อ จะต้องไปค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมในบางเนื้อหา

ในกรณีที่ไม่มีผ่านการประเมินในวิชาใดวิชาหนึ่ง สามารถเก็บสะสมผลการประเมินเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ผ่านไว้ได้ ไม่เกิน ๕ ปี นับแต่วันที่อนุมัติผลตามคำร้องขอเทียบระดับการศึกษารั้งแรก

กรอบการวัดและประเมินผล ภาคทฤษฎี และภาคประสบการณ์

การประเมินเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีกรอบการวัดและประเมินผลภาคทฤษฎี และภาคประสบการณ์ซึ่งประกอบด้วยด้านทักษะความชำนาญ และหรือด้านบริหารจัดการในแต่ละวิชา จำนวน ๕ วิชา โดยมีรายละเอียดดังนี้

วิชา	ภาคประสบการณ์						
	ด้านทักษะ ความชำนาญ				ด้านบริหารจัดการ		
	ปฏิบัติ	ทำแฟ้ม	สัมภาษณ์	ร้อยละ	ทำแฟ้ม	สัมภาษณ์	ร้อยละ
๑. การใช้คอมพิวเตอร์	✓	-	-	๓๐	-	-	-
๒. คณิตศาสตร์ในชีวิตประจำวัน	-	-	-	-	-	-	-
๓. การบริหารธุรกิจ SMEs	-	✓	✓	๑๕	✓	✓	๑๕
๔. ระบอบประชาธิปไตย	-	✓	✓	๓๐	-	-	-
๕. การบริหารจัดการชุมชน	-	✓	✓	๑๕	✓	✓	๑๕
๖. การสนทนาภาษาอังกฤษหรือภาษาจีน	-	-	✓	๓๐	-	-	-
๗. ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร	-	-	-	-	-	-	-
๘. การวิจัยชุมชน	✓ (ทำวิจัยชุมชน)	✓ (รายงานวิจัย)	✓ (นำเสนอผลงานวิจัย)	๓๐	-	-	-
๙. การจัดการอาหารเพื่อครอบครัวและชุมชน	✓ ถนอมอาหาร	✓	✓	๑๕	✓	✓	๑๕

การประเมินเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งมีการประเมินผลภาคทฤษฎี และภาคประสบการณ์ จำนวน ๕ วิชา ประกอบด้วย ๑๘ มาตรฐาน ๕๓ ตัวบ่งชี้

สำหรับการประเมินภาคประสบการณ์ มีการประเมินประกอบด้วยด้านทักษะความชำนาญ (Skill) และหรือด้านการบริหารจัดการ (Management) โดยมีรายละเอียดการประเมินตามมาตรฐานและตัวบ่งชี้ ดังนี้

๑. วิชาคอมพิวเตอร์ มี ๑ มาตรฐาน ๖ ตัวบ่งชี้

- ประเมินด้านทักษะความชำนาญ (Skill) ๓ ตัวบ่งชี้ คือ ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑.๒ ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑.๓ ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑.๔

๒. วิชาคณิตศาสตร์ในชีวิตประจำวัน มี ๒ มาตรฐาน ๕ ตัวบ่งชี้ ไม่มีการประเมินภาคประสบการณ์

๓. วิชาการบริหารธุรกิจ SMEs มี ๒ มาตรฐาน ๘ ตัวบ่งชี้

- ประเมินด้านทักษะความชำนาญ (Skill) ๓ ตัวบ่งชี้ คือ ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑.๒ ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑.๖ ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑.๖

- ประเมินภาคการบริหารจัดการ (Management) ๓ ตัวบ่งชี้ คือ ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑.๑ ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑.๒ ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑.๔

๔. วิชาการบอบประชาธิปไตย มี ๒ มาตรฐาน ๓ ตัวบ่งชี้

- ประเมินด้านทักษะความชำนาญ (Skill) ๓ ตัวบ่งชี้ คือ ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑.๑ ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑.๒ ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๒.๑

๕. วิชาการบริหารจัดการชุมชน มี ๓ มาตรฐาน ๕ ตัวบ่งชี้

- ประเมินด้านทักษะความชำนาญ (Skill) ๓ ตัวบ่งชี้ คือ ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑.๔ ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓.๒ ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓.๓

- ประเมินภาคการบริหารจัดการ (Management) ๓ ตัวบ่งชี้ คือ ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑.๔ ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓.๒ และตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓.๓

๖. วิชาการสนทนาภาษาอังกฤษหรือภาษาจีน มี ๒ มาตรฐาน ๗ ตัวบ่งชี้

- ประเมินด้านทักษะความชำนาญ (Skill) ๓ ตัวบ่งชี้ คือ ตัวบ่งชี้ที่ ๖.๑.๑ ตัวบ่งชี้ที่ ๖.๑.๒ ตัวบ่งชี้ที่ ๖.๒.๑

๗. วิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร มี ๑ มาตรฐาน ๔ ตัวบ่งชี้ ไม่มีการประเมินภาคประสบการณ์

๘. วิชาการวิจัยชุมชน มี ๑ มาตรฐาน ๓ ตัวบ่งชี้

- ประเมินด้านทักษะความชำนาญ (Skill) ๒ ตัวบ่งชี้ คือ ตัวบ่งชี้ที่ ๘.๑.๒ และตัวบ่งชี้ที่ ๘.๑.๓

๙. วิชาการจัดการอาหารเพื่อครอบครัวและชุมชน มี ๔ มาตรฐาน ๘ ตัวบ่งชี้

- ประเมินด้านทักษะความชำนาญ (Skill) ๑ ตัวบ่งชี้ คือ ตัวบ่งชี้ที่ ๙.๒.๒

- ประเมินภาคการบริหารจัดการ (Management) ๑ ตัวบ่งชี้ คือ ตัวบ่งชี้ที่ ๙.๓.๑

มาตรฐาน ตัวบ่งชี้ ขอบข่ายเนื้อหา และเกณฑ์การประเมินของแต่ละวิชา

๑. วิชาการใช้คอมพิวเตอร์

ประกอบด้วย ๑ มาตรฐาน ๖ ตัวบ่งชี้

มาตรฐาน	ตัวบ่งชี้	ขอบข่ายเนื้อหา
๑.๑ ความรู้ ความเข้าใจ และทักษะพื้นฐาน การใช้โปรแกรมและดูแลบำรุงรักษา คอมพิวเตอร์เบื้องต้น	<p>๑.๑.๑ มีความรู้ความเข้าใจและทักษะพื้นฐานในการใช้งานคอมพิวเตอร์เบื้องต้น</p> <p>๑.๑.๒ ใช้โปรแกรม Microsoft Office</p> <p>๑.๑.๓ สืบค้นข้อมูลจาก Internet</p> <p>๑.๑.๔ รับ ส่ง E - mail</p> <p>๑.๑.๕ นำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการบริหารจัดการในชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพ</p> <p>๑.๑.๖ ดูแลและบำรุงรักษา คอมพิวเตอร์เบื้องต้น</p>	<p>๑. หลักการเบื้องต้นเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์</p> <p>๒. การใช้โปรแกรมสำเร็จรูป</p> <ul style="list-style-type: none"> - โปรแกรม Microsoft word - โปรแกรม Microsoft Excel - โปรแกรม Microsoft powerpoint <p>๓. การสืบค้นข้อมูล (Search Engine) และเครือข่ายสังคมออนไลน์</p> <p>๔. การรับ ส่ง E – mail</p> <p>๕. การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในชีวิตประจำวัน และการประกอบอาชีพ</p> <p>๖. การดูแลบำรุงรักษาคอมพิวเตอร์เบื้องต้น</p>

การประเมินภาคประสบการณ์ จะประเมินเฉพาะด้านทักษะความชำนาญ (Skill) ๓ ตัวบ่งชี้ โดยวิธีการปฏิบัติ รวม ๓๐ คะแนน คือ

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑.๒ ใช้โปรแกรม Microsoft Office ประเมินการใช้โปรแกรมสำเร็จรูป Word Excel และ Power-point โปรแกรมละ ๕ คะแนน รวมเป็น ๑๕ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑.๓ สืบค้นข้อมูลจาก Internet ประเมินการสืบค้นข้อมูล (Search Engine) ๕ คะแนน และเครือข่ายสังคมออนไลน์ ๕ คะแนน รวมเป็น ๑๐ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑.๔ รับ ส่ง E-mail ประเมินการรับ ส่ง E-mail ๕ คะแนน

คำชี้แจง

๑. ครูที่ปรึกษาศึกษามาตรฐาน ตัวบ่งชี้ ขอบข่ายและเกณฑ์การให้คะแนนการปฏิบัติ
๒. ครูที่ปรึกษาแนะนำให้ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานไปศึกษาเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติการใช้คอมพิวเตอร์ จนสามารถใช้โปรแกรมต่างๆ ได้ดังนี้
 - ๒.๑ โปรแกรมสำเร็จรูป Word ตั้งแต่ ๑๑ คำสั่งขึ้นไป เช่น การเปิดไฟล์ การบันทึกไฟล์ การพิมพ์ การเปลี่ยนตัวอักษร การแทรกรูปภาพ การทำแผนภูมิ ฯลฯ
 - ๒.๒ โปรแกรมสำเร็จรูป Excel ตั้งแต่ ๑๑ คำสั่งขึ้นไป เช่น การเปิดไฟล์ การบันทึกไฟล์ การกำหนดหน้ากระดาษ การแทรกแถว การเปลี่ยนตัวอักษร การเพิ่มเซลล์ การกำหนดสีเส้น การใส่หมายเลขหน้า ฯลฯ
 - ๒.๓ โปรแกรมสำเร็จรูป Power Point ตั้งแต่ ๑๑ คำสั่งขึ้นไป เช่น การสร้างเอกสารใหม่ การแทรกรูปภาพ การกำหนดภาพเคลื่อนไหวของวัตถุ การนำเสนอภาพนิ่ง การสร้างพื้นหลัง ฯลฯ
 - ๒.๔ สามารถค้นหาข้อมูลจาก Internet และใช้ Facebook ได้ตั้งแต่ ๑๑ คำสั่งขึ้นไป
 - ๒.๕ สามารถรับ-ส่ง E-mail และส่งจดหมายแนบไฟล์ คิวรี่ โหลดข้อมูลได้ตั้งแต่ ๕ คำสั่งขึ้นไป

๒. วิชาคณิตศาสตร์ในชีวิตประจำวัน

ประเมินภาคทฤษฎีด้วยแบบทดสอบปรนัย
สำหรับภาคประสบการณ์ ไม่มีการประเมิน

๓. วิชาการบริหารธุรกิจ SMEs

ประกอบด้วย ๒ มาตรฐาน ๘ ตัวบ่งชี้

มาตรฐาน	ตัวบ่งชี้	ขอบข่ายเนื้อหา
๓.๑ ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะและการบริหารจัดการในการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการผลิต การตลาด และการบริโภค นำไปสู่ธุรกิจ SMEs	<p>๓.๑.๑ มีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะพื้นฐานในการบริหารจัดการธุรกิจ SMEs</p> <p>๓.๑.๒ ระบุขั้นตอนการดำเนินงาน การจัดการด้านการผลิตและการตลาด</p> <p>๓.๑.๓ บอกปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมผู้บริโภค และอธิบายหลักเกณฑ์และเทคนิคการวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภค</p> <p>๓.๑.๔ เลือกใช้เทคโนโลยีและเทคโนโลยีสารสนเทศในการผลิต การบริโภค การตลาด</p> <p>๓.๑.๕ บอกผลกระทบที่เกิดจากการใช้เทคโนโลยี และเทคโนโลยีสารสนเทศในการผลิต การตลาด และการบริโภค</p> <p>๓.๑.๖ เสนอแผนธุรกิจ SMEs</p>	<p>๑. การบริหารจัดการธุรกิจ SMEs</p> <ul style="list-style-type: none"> - ความหมาย ความสำคัญ และประโยชน์ของการบริหารจัดการธุรกิจ SMEs - หลักการบริหารจัดการธุรกิจ SMEs - กระบวนการบริหารจัดการธุรกิจ SMEs - การจัดทำแผนธุรกิจ SMEs <p>๒. การผลิต</p> <ul style="list-style-type: none"> - ความหมาย ความสำคัญ และประโยชน์ของการผลิต - การจัดการการผลิต - กระบวนการจัดการการผลิต <p>๓. การตลาด</p> <ul style="list-style-type: none"> - ความหมาย ความสำคัญ และประโยชน์ของการจัดการการตลาด - การจัดการการตลาด - กระบวนการจัดการการตลาด <p>๔. การบริโภค</p> <ul style="list-style-type: none"> - ลักษณะของผู้บริโภค - ประโยชน์จากการศึกษาลักษณะของผู้บริโภค - หลักเกณฑ์ในการวิเคราะห์ผู้บริโภค - เทคนิคการวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภค - ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมผู้บริโภค <p>๕. เทคโนโลยีในการผลิต การตลาด และการบริโภค</p> <ul style="list-style-type: none"> - การใช้ และเลือกใช้เทคโนโลยีในการผลิต การตลาด และการบริโภค

มาตรฐาน	ตัวบ่งชี้	ขอบข่ายเนื้อหา
		<ul style="list-style-type: none"> - ผลกระทบที่เกิดจากการใช้เทคโนโลยีในการผลิต การตลาด และการบริโภค ๖. เทคโนโลยีสารสนเทศในการผลิต การตลาด และการบริโภค - การใช้และเลือกใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการผลิต การตลาด และการบริโภค - ผลกระทบที่เกิดจากการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการผลิต การตลาด และการบริโภค
๓.๒ ประยุกต์ใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์เพื่อการประกอบอาชีพ	๓.๒.๑ มีความรู้ความเข้าใจ และทักษะทางวิทยาศาสตร์ ๓.๒.๒ นำความรู้และทักษะทางวิทยาศาสตร์มาประยุกต์ใช้เพื่อการประกอบอาชีพ	๑. วิทยาศาสตร์กับการประกอบอาชีพ <ul style="list-style-type: none"> - สารเคมีและสารชีวภาพในการประกอบอาชีพ - พลังงาน ระบบนิเวศน์และสิ่งแวดล้อมในการประกอบอาชีพ

การประเมินภาคประสบการณ์มีการประเมิน ๒ ส่วน ได้แก่ ประเมินด้านทักษะความชำนาญ (Skill) และด้านบริหารจัดการ (Management) ด้วยวิธีการจัดทำแฟ้มประกอบการประเมินภาคประสบการณ์ นำเสนอผลงานและสัมภาษณ์ รวม ๓๐ คะแนน

๑) ด้านทักษะความชำนาญ (Skill) ๓ ตัวบ่งชี้ รวม ๑๕ คะแนน คือ

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑.๒ ระบุขั้นตอนการดำเนินงานการจัดการด้านการผลิตและการตลาด ๕ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑.๔ เลือกใช้เทคโนโลยีและเทคโนโลยีสารสนเทศในการผลิต การบริโภค การตลาด ๕ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑.๖ เสนอแผนธุรกิจ SMEs ๕ คะแนน

๒) ด้านการบริหารจัดการ (Management) ๓ ตัวบ่งชี้ รวม ๑๕ คะแนน คือ

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑.๑ มีความรู้ความเข้าใจ ทักษะพื้นฐานในการบริหารจัดการธุรกิจ SMEs ๕ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑.๒ ระบุขั้นตอนการดำเนินงานการจัดการด้านการผลิตและการตลาด ๕ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑.๔ เลือกใช้เทคโนโลยีและเทคโนโลยีสารสนเทศในการผลิต การบริโภค การตลาด ๕ คะแนน

คำชี้แจง

๑. ครูที่ปรึกษาศึกษามาตรฐาน ตัวบ่งชี้ ขอบข่ายและเกณฑ์การให้คะแนนการจัดทำแฟ้ม ประกอบการประเมินภาคประสบการณ์ และการปฏิบัติ

๒. ครูที่ปรึกษาแนะนำวิธีการเขียนขั้นตอนการประกอบอาชีพให้สอดคล้องกับกลุ่มอาชีพของผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน และสะท้อนให้เห็นว่าผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้นำคุณธรรมด้านความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์สุจริต มีจิตสาธารณะ มีระเบียบวินัย ไปใช้ในการประกอบอาชีพ จนทำให้เกิดผลลัพธ์จากการบริหารจัดการดังกล่าวอย่างไร โดยอธิบายให้ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานวิเคราะห์อาชีพของตนเองว่าอยู่ในกลุ่มอาชีพใด ดังต่อไปนี้

กลุ่มอาชีพที่ ๑ ผู้ประกอบอาชีพธุรกิจ SMEs แนะนำให้เขียนขั้นตอนการดำเนินงานการจัดการด้านการผลิต และการตลาด โดยให้ระบุการเลือกใช้เทคโนโลยี และเทคโนโลยีสารสนเทศในการผลิต การบริโภค การตลาดให้ครอบคลุมทุกประเด็น

กลุ่มอาชีพที่ ๒ ผู้ประกอบอาชีพอิสระ หมายถึง อาชีพทุกประเภทที่ผู้ประกอบการดำเนินการด้วยตนเองแต่เพียงผู้เดียวหรือเป็นกลุ่ม เป็นอาชีพที่ไม่ต้องใช้คนจำนวนมาก แต่หากมีความจำเป็นอาจมีการจ้างคนอื่นมาช่วยงานได้ โดยเจ้าของกิจการเป็นผู้ลงทุนและจำหน่ายเอง คิดและตัดสินใจด้วยตนเองทุกเรียน เช่น เกษตรกร ค้าขาย ผู้ที่เป็นเจ้าของกิจการขนาดเล็ก และอื่นๆ แนะนำให้ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานเขียนขั้นตอนการจัดการด้านการผลิตและ การตลาด โดยระบุการเลือกใช้เทคโนโลยีและเทคโนโลยีสารสนเทศในการผลิต การบริโภค และการตลาดให้ครอบคลุมทุกประเด็น

กลุ่มอาชีพที่ ๓ ผู้ประกอบอาชีพลูกจ้างหรือรับจ้าง หมายถึง อาชีพที่มีผู้อื่นเป็นเจ้าของกิจการ โดยตนเองหรือผู้รับจ้างทำงานให้ และได้รับค่าตอบแทนเป็นค่าจ้าง หรือเงินเดือน เช่น ลูกจ้างภาครัฐ และลูกจ้างภาคเอกชน แนะนำให้ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน เขียนขั้นตอนการดำเนินงานการจัดการด้านการผลิต และการตลาด โดยระบุการเลือกใช้เทคโนโลยี และเทคโนโลยีสารสนเทศในการผลิต การบริโภค และการตลาดให้ครอบคลุมทุกประเด็น

พร้อมประมวลภาพกิจกรรมประสบการณ์ต่างๆ หรือหลักฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง (ถ้ามี) และเขียนคำอธิบายประกอบได้ภาพว่าเป็นกิจกรรมเรื่องอะไร ไปทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ ใครมีส่วนร่วมบ้าง ประโยชน์ที่ได้รับ และรายละเอียดอื่นๆ

๑. ครูที่ปรึกษาชี้แจงผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานให้ศึกษาและนำหลักการบริหารธุรกิจ SME มาประยุกต์ใช้ในการเขียนแผนพัฒนาอาชีพให้สอดคล้องกับอาชีพของผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานตามกลุ่มอาชีพ ดังนี้

กลุ่มอาชีพที่ ๑	กลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs
กลุ่มอาชีพที่ ๒	กลุ่มผู้ประกอบการอาชีพอิสระ เช่น เกษตรกร ค้าขาย ผู้ที่เป็นเจ้าของกิจการขนาดเล็ก และอื่นๆ
กลุ่มอาชีพที่ ๓	กลุ่มผู้ประกอบการอาชีพลูกจ้างหรือรับจ้าง ได้แก่ ลูกจ้างภาครัฐ และลูกจ้างภาคเอกชน

การเขียนแผนพัฒนาอาชีพตนเอง

ครูที่ปรึกษาแนะนำผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศึกษาแนวทางการเขียนแผนธุรกิจ SME จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจเบื้องต้น สามารถนำความรู้ความเข้าใจจากการเรียนรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการเขียนแผน พัฒนาอาชีพตนเองต่อไป

จุดเริ่มต้นสำหรับการเขียนแผนธุรกิจ SME นั้น ควรเริ่มต้นด้วยการวิเคราะห์ปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างละเอียด ได้แก่

๑. สินค้า หรือบริการที่จะขาย
 ๒. กลุ่มลูกค้าที่คาดหวัง
 ๓. จุดแข็ง และจุดอ่อนของกิจการที่จะทำ
 ๔. นโยบายการตลาด
 ๕. วิธีการ หรือกระบวนการในการผลิต
 ๖. ตัวเลขทางการเงิน เกี่ยวกับรายได้ ค่าใช้จ่าย กำไร ขาดทุน จำนวนเงินที่จะลงทุน
- แผนธุรกิจ SMEs ที่ดี เมื่ออ่านแล้วจะต้องตอบคำถามเหล่านี้ได้
๑. ก่อตั้งธุรกิจเสร็จสมบูรณ์แล้วหรือยัง
 ๒. นำลงทุนหรือไม่
 ๓. มีแนวโน้ม หรือโอกาสที่จะประสบความสำเร็จ ตั้งแต่แรกตั้งมากน้อยแค่ไหน
 ๔. มีความได้เปรียบ หรือความสามารถในการแข่งขันในระยะยาวมากน้อยเพียงใด
 ๕. สามารถวางตลาดได้อย่างมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด
 ๖. วิธีการผลิต และการวางตลาดสินค้า มีทางเลือกอื่นๆ ที่ประหยัดได้มากกว่าหรือไม่
 ๗. หน้าที่ต่างๆ เช่น การผลิต การจำหน่าย การจัดการทางการเงิน การจัดการคน มีการจัดการที่ดีเหมาะสมเพียงใด
 ๘. จำนวนและคุณภาพของพนักงานที่ต้องการ มีเพียงพอหรือไม่

เมื่อผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ศึกษาแนวทางการเขียนแผนธุรกิจ SME_s แล้ว ให้นำมาประยุกต์ใช้ในการเขียนแผนพัฒนาอาชีพที่สอดคล้องกับการประกอบอาชีพของตนเอง ตามองค์ประกอบของแผน จำแนกตามกลุ่ม ผู้ประกอบอาชีพดังกล่าวข้างต้น

กลุ่มที่ ๑ ผู้ประกอบอาชีพธุรกิจ SME_s

แนะนำผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานให้เขียนแผนพัฒนาธุรกิจ SME_s ตามองค์ประกอบที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

๑. ประวัติย่อของกิจการ SME_s
๒. การวิเคราะห์สถานการณ์
๓. วัตถุประสงค์ และเป้าหมายปลายทางของกิจการ SME_s
๔. แผนการตลาด
๕. แผนการผลิต
๖. แผนการจัดการพนักงาน
๗. แผนการเงิน
๘. แผนการดำเนินงาน ระยะ ๑-๓ ปี
๙. แผนฉุกเฉิน

ตัวอย่าง แผนธุรกิจ SME_s

๑. แผนธุรกิจ SME_s การทำร้านกาแฟสด
๒. แผนธุรกิจ SME_s การทำธุรกิจจอร์ตเม้นท์
๓. แผนธุรกิจ SME_s การทำแก๊ววิทยุพีซ

กลุ่มที่ ๒ กลุ่มผู้ประกอบอาชีพอิสระ เช่น เกษตรกร ค้าขาย และกลุ่มที่ ๓ กลุ่มผู้ประกอบอาชีพลูกจ้างหรือรับจ้าง

แนะนำให้ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน เขียนแผนพัฒนาอาชีพของตนเอง ตามประเด็นต่อไปนี้

๑. วิเคราะห์สภาพปัญหาการประกอบอาชีพของผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานว่าประสบความสำเร็จระดับไหน
๒. เมื่อวิเคราะห์แล้ว สรุปประเด็นในการพัฒนา
๓. เขียนแผนพัฒนาการประกอบอาชีพ ตามประเด็นข้อ ๒ ตามหัวข้อดังต่อไปนี้
 - ๓.๑ กำหนดชื่อแผนพัฒนาการประกอบอาชีพ
 - ๓.๒ แรงแบบใดในการพัฒนาอาชีพ
 - ๓.๓ วัตถุประสงค์/เป้าหมาย
 - ๓.๔ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑.๕ สถานที่ดำเนินการ

๑.๖ ขั้นตอน หรือกระบวนการดำเนินงาน

๑.๗ แหล่งเงินทุน

พร้อมประมวลภาพกิจกรรมประสบการณ์ต่างๆ หรือหลักฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง (ถ้ามี) และเขียนคำอธิบายประกอบได้ภาพว่าเป็นกิจกรรมเรื่องอะไร ไปทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ ใครมีส่วนร่วมบ้าง ประโยชน์ที่ได้รับ และรายละเอียดอื่นๆ

๔. ครูที่ปรึกษาแนะนำให้ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานนำแผนพัฒนาอาชีพไปเผยแพร่สู่สาธารณชน โดยวิธีการต่างๆ เช่น

๔.๑ การเข้าร่วมเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์

๔.๒ เป็นแหล่งเรียนรู้ของชุมชน

๔.๓ การเผยแพร่ทาง website

ฯลฯ

พร้อมประมวลภาพกิจกรรมประสบการณ์ต่างๆ หรือหลักฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง (ถ้ามี) และเขียนคำอธิบายประกอบได้ภาพว่าเป็นกิจกรรมเรื่องอะไร ไปทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ ใครมีส่วนร่วมบ้าง ประโยชน์ที่ได้รับ และรายละเอียดอื่นๆ

๕. กำกับ ติดตาม ให้คำแนะนำ และตรวจประเมินภาคประสบการณ์เป็นระยะ

๔. วิหาระบอบประชาธิปไตย

ประกอบด้วย ๒ มาตรฐาน ๓ ตัวบ่งชี้

มาตรฐาน	ตัวบ่งชี้	ขอบข่ายเนื้อหา
๔.๑ ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับระบอบประชาธิปไตยและการเป็นพลเมืองดี	๔.๑.๑ มีความรู้ ความเข้าใจในระบอบการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข รัฐธรรมนูญและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ในชีวิตประจำวัน ๔.๑.๒ มีส่วนร่วมและส่งเสริมประชาธิปไตยทุกภาคส่วน	๑. ระบบการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ๒. รัฐธรรมนูญและกฎหมายที่เกี่ยวข้องในชีวิตประจำวัน - สิทธิ หน้าที่ และความเสมอภาคของประชาชนตามระบอบประชาธิปไตย ๓. การส่งเสริมประชาธิปไตยและการมีส่วนร่วมของประชาชน
๔.๒ ปฏิบัติตนตามหลักธรรมของศาสนา	๔.๒.๑ ปฏิบัติตนตามหลักธรรมของศาสนาที่ตนนับถือ	๑. การปฏิบัติตนตามหลักธรรมของศาสนา

การประเมินภาคประสบการณ์ จะประเมินเฉพาะด้านทักษะความชำนาญ (Skill) ๓ ตัวบ่งชี้ ด้วยวิธีการจัดทำแฟ้มประมวลประสบการณ์ นำเสนอผลงานและสัมภาษณ์ รวม ๓๐ คะแนน คือ

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑.๑ มีความรู้ ความเข้าใจในระบอบการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข รัฐธรรมนูญและกฎหมายที่เกี่ยวข้องในชีวิตประจำวัน ๑๐ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑.๒ มีส่วนร่วมและส่งเสริมประชาธิปไตยทุกภาคส่วน ๑๐ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๒.๑ ปฏิบัติตนตามหลักธรรมของศาสนาที่ตนนับถือ ๑๐ คะแนน

คำชี้แจง

๑. ครูที่ปรึกษาศึกษามาตรฐาน ตัวบ่งชี้ ขอบข่ายและเกณฑ์การให้คะแนนจัดทำเพิ่มประกอบการประเมินภาคประสบการณ์ และการสัมภาษณ์

๒. แนะนำผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน เขียนประสบการณ์ในการทำเพิ่มประเมินภาคประสบการณ์ให้ครอบคลุมถึงตัวบ่งชี้ ขอบข่ายเนื้อหา และเกณฑ์การประเมิน โดยนำหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ประกอบการเขียนและใส่ไว้ในภาคผนวก เช่น ภาพถ่าย หนังสือเชิญ หนังสือขอคุณ วุฒิบัตร เกียรติบัตร ใบอนุ โมนาบัตร ฯลฯ ตามประเด็นดังต่อไปนี้

๒.๑) การนำหลักประชาธิปไตยมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตในครอบครัว ชุมชน การประกอบอาชีพและการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นอย่างไร อธิบายและยกตัวอย่างให้เห็นภาพอย่างชัดเจน

๒.๒) การเขียนประสบการณ์ที่ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีส่วนร่วมกิจกรรมกลุ่ม (เช่น กลุ่มองค์กรอิสระในท้องถิ่น กลุ่มอาชีพ กลุ่มแม่บ้าน เป็นต้น) ในการส่งเสริมประชาธิปไตย โดยให้ยกตัวอย่างประกอบอย่างน้อย ๔ กิจกรรม และทำได้นำผลของการมีส่วนร่วมตามหลักประชาธิปไตยไปใช้ในการพัฒนาชุมชนให้เกิดความยั่งยืนและต่อเนื่องได้อย่างไร

๒.๓) การเขียนประสบการณ์ในการดำเนินชีวิตตามหลักธรรมคำสั่งสอนของศาสนาที่ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานนับถือ การมีส่วนร่วมในกิจกรรมและการทำนุบำรุงเผยแผ่ศาสนาอย่างต่อเนื่อง พร้อมยกตัวอย่างกิจกรรมทำนุบำรุงศาสนาอย่างน้อย ๔ กิจกรรม และการปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีทางศาสนา อย่างน้อย ๓ กิจกรรม

๓. การเขียนเพิ่มประมวลประสบการณ์ ควรมีองค์ประกอบดังนี้

๓.๑) หน้าปก

๓.๒) คำนำ

๓.๓) สารบัญ

๓.๔) ข้อมูลพื้นฐาน

๓.๕) ประวัติความเป็นมา ครูที่ปรึกษาแนะนำให้ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานเขียนบรรยายข้อมูลพื้นฐานด้านครอบครัว การศึกษา ความสามารถ ความถนัด ประสบการณ์อาชีพ ความสำเร็จ ความภาคภูมิใจตั้งแต่แรกจนถึงปัจจุบัน และความมุ่งหวังในอนาคตของผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน

๓.๖) ข้อคำถาม (ข้อ ๒.๑ -๒.๓) ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน จะต้องประมวลภาพกิจกรรมประสบการณ์ต่างๆ หรือหลักฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง (ถ้ามี) และเขียนคำอธิบายประกอบได้ภาพว่าเป็นกิจกรรมเรื่องอะไร ไปทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ ใครมีส่วนร่วมบ้าง ประโยชน์ที่ได้รับ และรายละเอียดอื่นๆ

๓.๗) บทสรุปและข้อคิดเห็นของผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน

๕. วิชาการบริหารจัดการชุมชน

ประกอบด้วย ๓ มาตรฐาน ๕ ตัวบ่งชี้

มาตรฐาน	ตัวบ่งชี้	ขอบข่ายเนื้อหา
๕.๑ ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการบริหารจัดการชุมชน และปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง	๕.๑.๑ อธิบายโครงสร้างการบริหารราชการแผ่นดิน และโครงสร้างการบริหารจัดการของชุมชน	๑. โครงสร้างการบริหารราชการแผ่นดิน และโครงสร้างการบริหารจัดการของชุมชน
	๕.๑.๒ อธิบายสภาพภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ เศรษฐกิจ สังคม ศิลปะ วัฒนธรรม การศึกษา แหล่งเรียนรู้ ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ของชุมชน และประเทศ	๒. การบริหารจัดการชุมชน - การศึกษาสภาพชุมชน (ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ เศรษฐกิจ สังคม ศิลปะ วัฒนธรรม การศึกษา แหล่งเรียนรู้ ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมฯลฯ) - การบริหารจัดการการเงินของชุมชน - หลักธรรมาภิบาล - รากฐานชุมชนเข้มแข็ง - การจัดการกองทุนชุมชน
๕.๒ ความรู้ ความเข้าใจด้านประชาคมอาเซียน/ประชาคมโลก	๕.๑.๓ อธิบายหลักการ เทคนิค ในการบริหารจัดการชุมชน	๓. ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
	๕.๑.๔ อธิบายหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน	
	๕.๒.๑ อธิบายเกี่ยวกับความเป็นมา วัตถุประสงค์ กฎบัตร ผลที่เกิดขึ้นจากการเป็นประชาคมอาเซียน	๑. ประชาคมอาเซียน - ความเป็นมาของอาเซียน - วิสัยทัศน์ วัตถุประสงค์ กฎบัตร และประชาคมอาเซียน - ประเทศสมาชิกของประชาคมอาเซียน - โครงการที่สำคัญของอาเซียน - ผลที่เกิดขึ้นจากการเป็นประชาคมอาเซียนที่มีต่อประเทศไทย

มาตรฐาน	ตัวบ่งชี้	ขอบข่ายเนื้อหา
	๕.๒.๒ อธิบายเกี่ยวกับระบบเศรษฐกิจของประชาคมโลกที่สำคัญ	๒. ประชาคมโลก - ความเป็นมาของการรวมกลุ่มเศรษฐกิจของประชาคมโลกที่สำคัญ เช่น OPEC, EU, AFTA ฯลฯ - การพัฒนาเศรษฐกิจโลกในสถานการณ์ปัจจุบัน - สถานการณ์การผลิต - สถานการณ์การค้าระหว่างประเทศ - สิทธิมนุษยชน
๕.๓ เข้าใจกระบวนการจัดทำแผนแม่บทชุมชน	๕.๓.๑ อธิบายกระบวนการจัดทำแผนแม่บทชุมชน ๕.๓.๒ นำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ในการจัดทำแผนแม่บทชุมชน ๕.๓.๓ วิเคราะห์เปรียบเทียบบทเรียนจากกรณีตัวอย่างแผนแม่บทชุมชนของชุมชนที่ประสบความสำเร็จกับชุมชนของตนเอง	๑. กระบวนการจัดทำแผนแม่บทชุมชน โดยให้สอดคล้องกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ๒. กรณีตัวอย่างแผนแม่บทชุมชน

การประเมินภาคประสบการณ์มีการประเมิน ๒ ส่วน ได้แก่ ประเมินด้านทักษะความชำนาญ (Skill) และด้านบริหารจัดการ (Management) ด้วยวิธีการจัดทำแฟ้มประกอบการประเมินภาคประสบการณ์ นำเสนอผลงานและสัมภาษณ์ รวม ๓๐ คะแนน

๑) ด้านทักษะความชำนาญ (Skill) ๓ ตัวบ่งชี้ รวม ๑๕ คะแนน คือ

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑.๔ อธิบายหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ๕ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓.๒ นำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ในการจัดทำแผนแม่บทชุมชน ๕ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓.๓ วิเคราะห์เปรียบเทียบบทเรียนจากกรณีตัวอย่างแผนแม่บทชุมชนของชุมชนที่ประสบความสำเร็จกับชุมชนของตนเอง ๕ คะแนน

๒) ด้านการบริหารจัดการ (Management) ๓ ตัวบ่งชี้ รวม ๑๕ คะแนน คือ

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑.๔ อธิบายหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ๕ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓.๒ นำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ไปประยุกต์ใช้ในการจัดทำแผนแม่บทชุมชน ๕ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓.๓ วิเคราะห์เปรียบเทียบบทเรียนจากกรณีตัวอย่างแผนแม่บทชุมชนของชุมชนที่ประสบความสำเร็จกับชุมชนของตนเอง ๕ คะแนน

คำชี้แจง

๑. ครูที่ปรึกษาศึกษามาตรฐาน ตัวบ่งชี้ ขอบข่ายและเกณฑ์การให้คะแนนจัดทำเพิ่มประกอบการประเมินภาคประสบการณ์ และการสัมภาษณ์

๒. ครูที่ปรึกษาชี้แจงให้ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ศึกษามาตรฐาน ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การให้คะแนน รวมทั้งรูปแบบการเขียนเพิ่มภาคประสบการณ์วิชาการบริหารจัดการชุมชน

๓. ครูที่ปรึกษาชี้แจงผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน

๓.๑ ด้านทักษะความชำนาญ (Skill) ครูที่ศึกษาดำเนินการดังนี้

๓.๑.๑ ให้สร้างความเข้าใจกับผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาด้านเนื้อหาของหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง (๓ หัวง ๒ เงื่อนไข ๔ มิติ) คือ

๓ หัวง – ความพอประมาณ ความมีเหตุผล ความมีภูมิคุ้มกัน

๒ เงื่อนไข – ความรู้ คุณธรรม

๔ มิติ – ด้านสังคม ด้านจิตใจ ด้านเศรษฐกิจ ด้านทรัพยากร/สิ่งแวดล้อม

๓.๑.๒ ร่วมกับผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานศึกษาสภาพบริบทชุมชนของตนเอง ที่นำเอาหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ และแก้ปัญหาชีวิตของคนในชุมชน ด้านการเงิน กลุ่มอาชีพ องค์กรสาธารณะที่มีส่วนส่งเสริมให้ชุมชนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

๓.๑.๓ แนะนำให้ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานบรรยายประสบการณ์ตนเองจากการใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ และแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และการเผยแพร่สู่บุคคลอื่นด้วยวิธีการใดบ้าง

๓.๒ ด้านบริหารจัดการ (Management) ครูที่ศึกษาดำเนินการดังนี้

๓.๒.๑ อธิบายหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

๓.๒.๒ แนะนำกรณีตัวอย่างแผนแม่บทชุมชนที่ประสบผลสำเร็จ

๓.๒.๓ ร่วมกับผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน แยกประเด็นตัวอย่างแผนแม่บทชุมชนที่ประสบผลสำเร็จ

๑.๒.๔ ร่วมกับผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน
วิเคราะห์ตัวอย่างแผนแม่บทชุมชนที่ประสบผลสำเร็จ

๑.๒.๕ แนะนำวิธีการและกระบวนการนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (ความพอประมาณ ความมีเหตุผล ความมีภูมิคุ้มกัน และเงื่อนไขความรู้ และคุณธรรม ไปประยุกต์ใช้ในการจัดทำแผนชุมชนของตนเอง)

๑.๒.๖ แนะนำกระบวนการทำแผนแม่บทชุมชนตามองค์ประกอบของการจัดทำแผนแม่บทชุมชน โดยมี ๖ ขั้นตอน

- ๑) ขั้นเตรียมการ/คัดเลือกคณะทำงาน
- ๒) เตรียมความพร้อมพื้นที่ การจัดเก็บ/รวบรวมข้อมูล (เศรษฐกิจ, สังคม, วัฒนธรรม ฯลฯ)
- ๓) ขั้นดำเนินการจัดทำแผน จัดเวทีเรียนรู้การจัดทำแผน
- ๔) ประสานแผนและนำแผนใช้ประโยชน์
- ๕) สรุปบททวนและเผยแพร่แผน
- ๖) ติดตาม ประเมินผล

๑.๒.๗ แนะนำโครงสร้างการทำแผนแม่บทชุมชน ควรมีองค์ประกอบดังนี้

บทที่ ๑ บทนำ

- ๑.๑ ที่มาและความสำคัญ/หลักการและเหตุผล
- ๑.๒ วัตถุประสงค์
- ๑.๓ วิธีดำเนินการ
- ๑.๔ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

บทที่ ๒ ข้อมูลพื้นฐาน การวิเคราะห์ SWOT

บทที่ ๓ วิสัยทัศน์ พันธกิจ และยุทธศาสตร์

บทที่ ๔ ยุทธศาสตร์ เป้าหมาย ตัวชี้วัด แผนงาน/โครงการ และงบประมาณ

บทที่ ๕ ปัจจัยสู่ความสำเร็จ และผลที่ได้ต่อการพัฒนา

ภาคผนวก

- รายละเอียดโครงการต่างๆ
- คณะกรรมการจัดทำแผนฯ
- เอกสารประกอบ อื่นๆ

พร้อมประมวลภาพกิจกรรมประสบการณ์ต่างๆ หรือหลักฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง (ถ้ามี) และเขียนคำอธิบายประกอบได้ภาพว่าเป็นกิจกรรมเรื่องอะไร ไปทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ ใครมีส่วนร่วมบ้าง ประโยชน์ที่ได้รับ และรายละเอียดอื่นๆ

๖. วิชาการสนทนาภาษาอังกฤษหรือภาษาจีน

ประกอบด้วย ๒ มาตรฐาน ๗ ตัวบ่งชี้

มาตรฐาน	ตัวบ่งชี้	ขอบข่ายเนื้อหา
๖.๑ สนทนาภาษาอังกฤษหรือภาษาจีนที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันและงานอาชีพ	<p>๖.๑.๑ ทักทาย แนะนำตนเอง และผู้อื่น</p> <p>๖.๑.๒ สนทนาในสถานการณ์ต่างๆ</p> <p>๖.๑.๓ รู้และเข้าใจศัพท์เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพและการทำธุรกรรมกับสถาบันการเงิน</p> <p>๖.๑.๔ สนทนาเกี่ยวกับขั้นตอนและวิธีการทำงานหรือบริการ</p> <p>๖.๑.๕ เจรจาต่อรองเกี่ยวกับงานอาชีพ</p>	<p>๑. คำศัพท์และสำนวนในการทักทาย การแนะนำเรื่องในชีวิตประจำวัน แนะนำตนเอง แนะนำผู้อื่น</p> <p>๒. การสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ</p> <p>๓. การสนทนาเกี่ยวกับขั้นตอนและวิธีการทำงานหรือบริการงานอาชีพ และการใช้บริการ</p>
๖.๒ การสนทนาภาษาอังกฤษหรือภาษาจีนเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	<p>๖.๒.๑ แนะนำสินค้า/บริการ แหล่งท่องเที่ยว สถานที่สำคัญ ศิลปะวัฒนธรรม ประเพณีของชุมชนและประเทศ</p> <p>๖.๒.๒ พูด แนะนำตนเอง และแลกเปลี่ยนข้อมูล/ข่าวสารความรู้เกี่ยวกับประเทศในกลุ่มอาเซียน</p>	<p>๑. การแนะนำสินค้า บริการ แหล่งท่องเที่ยว สถานที่สำคัญ ศิลปะวัฒนธรรม ประเพณีของชุมชน และประเทศ</p> <p>๒. พูดแนะนำ และแลกเปลี่ยนข้อมูล/ข่าวสารความรู้เกี่ยวกับประเทศในกลุ่มอาเซียน</p>

การประเมินภาคประสบการณ์ จะประเมินเฉพาะด้านทักษะความชำนาญ (Skill) ๗ ตัวบ่งชี้ ด้วยวิธีการสัมภาษณ์ รวม ๓๐ คะแนน คือ

ตัวบ่งชี้ที่ ๖.๑.๑ ทักทาย แนะนำตนเอง และผู้อื่น ๑๐ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๖.๑.๒ สนทนาในสถานการณ์ต่างๆ ๑๐ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๖.๒.๑ แนะนำสินค้า/บริการ แหล่งท่องเที่ยว สถานที่สำคัญ ศิลปะ วัฒนธรรมประเพณีของชุมชนและประเทศ ๑๐ คะแนน

คำชี้แจง

๑. ครูที่ปรึกษาศึกษามาตรฐาน ตัวบ่งชี้ ขอบข่ายและเกณฑ์การให้คะแนนการสัมฤทธิ์ และการปฏิบัติ

๒. ครูที่ปรึกษาแนะนำให้ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไปศึกษาเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติการฟัง พูด อ่าน เขียน จนเกิดความชำนาญในการฟังและพูดภาษาอังกฤษหรือภาษาจีนในหัวข้อประเด็นต่อไปนี้

- ๑) การทักทายและตอบรับการทักทาย
- ๒) การแนะนำตนเองและผู้อื่น
- ๓) การสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ ได้แก่
 - ๓.๑) การแนะนำทิศทางต่างๆ
 - ๓.๒) การขอความช่วยเหลือ
- ๔) การแนะนำสินค้า บริการ แหล่งท่องเที่ยว สถานที่สำคัญ ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณีของชุมชนและประเทศ
 - ๔.๑) การสอบถามความต้องการซื้อสินค้า หรือราคาสินค้า
 - ๔.๒) การเข้าพักในโรงแรม

๗. วิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

ประเมินภาคทฤษฎีด้วยแบบทดสอบปรนัย
สำหรับภาคประสบการณ์ ไม่มีการประเมิน

๘. วิชาการวิจัยชุมชน

ประกอบด้วย ๑ มาตรฐาน ๓ ตัวบ่งชี้

มาตรฐาน	ตัวบ่งชี้	ขอบข่ายเนื้อหา
๘.๑ ความรู้ ความเข้าใจและทักษะในการวิจัยชุมชน	<p>๘.๑.๑ มีความรู้ ความเข้าใจพื้นฐานในการวิจัยชุมชน</p> <p>๘.๑.๒ ดำเนินการวิจัยชุมชนด้านต่างๆ ของชุมชน อย่างน้อย ๑ เรื่อง</p> <p>๘.๑.๓ เสนอแนวทางการพัฒนาชุมชนตามผลการวิจัย</p>	<p>๑. ความรู้พื้นฐานการวิจัยชุมชน</p> <p>๒. ประเด็นและกรณีศึกษางานวิจัยชุมชน</p> <p>๓. ปฏิบัติการวิจัยชุมชนด้านต่างๆ เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - ศิลปะ คนตรี วัฒนธรรม ภาษา ศาสนา - เศรษฐกิจชุมชน - ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม - การประกอบธุรกิจ SMEs - อาหารสุขภาพ - การเมือง การปกครอง - สินค้า บริการและการบริโภค

การประเมินภาคประสบการณ์ จะประเมินเฉพาะด้านทักษะความชำนาญ (Skill) ๒ ตัวบ่งชี้ ด้วยวิธีการจัดทำกรวิจัยชุมชน นำเสนอผลงานการวิจัยและสัมภาษณ์ รวม ๓๐ คะแนน คือ

ตัวบ่งชี้ที่ ๘.๑.๒ ดำเนินการวิจัยชุมชนด้านต่างๆ ของชุมชน อย่างน้อย ๑ เรื่อง ๑๐ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๘.๑.๓ เสนอแนวทางการพัฒนาชุมชนตามผลการวิจัย ๒๐ คะแนน

คำชี้แจง

๑. ครูที่ปรึกษาศึกษามาตรฐาน ตัวบ่งชี้ ขอบข่ายและเกณฑ์การให้คะแนนการจัดทำเพิ่มประกอบ การประเมินภาคประสบการณ์ การสัมภาษณ์ และการปฏิบัติ

๒ ครูที่ปรึกษาแนะนำให้ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไป ศึกษาเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติการทำวิจัยชุมชนในหัวข้อประเด็นต่อไปนี้

๒.๑ การกำหนดหัวข้องานวิจัย ซึ่งหัวข้อวิจัยที่ดีต้องชัดเจน อ่านแล้วรู้ว่าจะศึกษาอะไร กับใคร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร

๒.๒ การเขียนวัตถุประสงค์การวิจัย ในการกำหนดวัตถุประสงค์ไม่ควรเกิน 3 ข้อ

๒.๓ การอ้างอิงแหล่งข้อมูล (การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง)

๒.๔ การเขียนวิธีดำเนินการวิจัย เป็นการออกแบบการวิจัยเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อค้นพบความจริง ที่เป็นระบบ ประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้

๒.๔.๑ กำหนดรูปแบบการวิจัย เช่น เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ

๒.๔.๒ กลุ่มตัวอย่างการวิจัย การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มที่จะเป็นผู้ให้ข้อมูล เช่น เกษตรกรที่ใช้ยาฆ่าแมลงและผู้ได้รับผลกระทบจากการใช้ยาฆ่าแมลง เป็นต้น

๒.๔.๓ เครื่องมือในการวิจัย คือ เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล เช่น แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ แบบสังเกต เป็นต้น

๒.๔.๔ การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย ให้ระบว่ามีวิธีการเก็บข้อมูลโดยวิธีการใด ใครเป็นผู้เก็บข้อมูล เก็บเมื่อไร (โดยระบุวัน เวลา ในช่วงการเก็บข้อมูล)

๒.๔.๕ การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่เกี่ยวข้อง คือการทำความเข้าใจกับปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นหรือข้อมูลที่ได้มาจากเครื่องมือที่เราเก็บหรือกำหนดในการแก้ไขข้อมูลและนำมาวิเคราะห์

๒.๕ การนำเสนอผลการวิจัยและการนำไปใช้ พร้อมการเผยแพร่

๒.๕.๑ การสรุปผลการวิจัย สรุปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยโดยนำข้อมูลจากการวิเคราะห์มาสรุปสั้นๆ ให้ตรงตามประเด็น ครบถ้วน

๒.๕.๒ การอภิปรายผล การวิจัย คือ การนำผลการวิจัยมาแสดงความคิดเห็น โดยความคิดเห็นนั้น อาจมีข้อมูลจากเอกสารหรืองานวิจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องมารองรับ หรืออาจจะไปถึงสิ่งที่ผู้วิจัยชุมชนได้เรียนรู้อะไรจากการทำวิจัยครั้งนี้บ้าง อย่างไร เพื่อเป็นการสะท้อนสิ่งที่ได้รับจากการทำวิจัยหรือ ประเด็นต่อเนื่องให้เกิดการศึกษาตลอดชีวิต

๒.๕.๓ ข้อเสนอแนะการวิจัย เป็นข้อเสนอแนะที่ช่วยให้ข้อคิดเห็นเสนอแนะเพิ่มเติม จากผลการวิจัย ซึ่งอาจเป็นข้อสังเกตที่ยังไม่สมบูรณ์ หรือข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

๒.๕.๔ การเผยแพร่งานวิจัย ควรนำผลการวิจัยที่ได้บอกเล่า (พูดคุยเป็นวิทยากร) หรือ ทำเป็นเอกสาร (แผ่นความรู้/บันทึก) ให้ความรู้กับคนในครอบครัวและคนร่วมอาชีพ/ เกี่ยวข้องทั้งในและ นอกชุมชน

พร้อมให้ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานประมวลภาพกิจกรรม ประสบการณ์ต่างๆ หรือหลักฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง (ถ้ามี) และเขียนคำอธิบายประกอบได้ภาพว่าเป็นกิจกรรม เรื่องอะไร ไปทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ ใครมีส่วนร่วมบ้าง ประโยชน์ที่ได้รับ และรายละเอียดอื่นๆ

๓. ครูที่ปรึกษาแนะนำให้ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานจัดทำ รายงานการวิจัยในรูปแบบเอกสาร โดยกระตุ้นให้ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษา ขั้นพื้นฐาน นำประสบการณ์ที่ตนเองเคยร่วมคิด ค้นหาคำตอบอย่างเป็นระบบในประเด็นของชุมชน/กลุ่ม อาชีพ/กลุ่มต่างๆ หรือหากยังไม่มีประสบการณ์ดังกล่าวก็กระตุ้นให้เกิดการปฏิบัติและนำประสบการณ์นั้น มานำเสนอเป็นขั้นตอนของการรายงานการวิจัย และฝึกปฏิบัติการนำเสนองานวิจัยชุมชนด้วยวาจา

๕. วิชาการจัดการอาหารเพื่อครอบครัวและชุมชน

ประกอบด้วย ๔ มาตรฐาน ๘ ตัวบ่งชี้

มาตรฐาน	ตัวบ่งชี้	ขอบข่ายเนื้อหา
๕.๑ ความรู้ความเข้าใจและทักษะในการประกอบอาหารตามหลักโภชนาการ	<p>๕.๑.๑ อธิบายหลักการจัดอาหารตามหลักโภชนาการสำหรับบุคคลวัยต่าง ๆ</p> <p>๕.๑.๒ อธิบายความต้องการสารอาหารของบุคคลวัยต่างๆ</p> <p>๕.๑.๓ จัดรายการอาหารและประกอบอาหารสำหรับบุคคลวัยต่างๆ</p>	<p>๑. การจัดการอาหารตามหลักโภชนาการสำหรับบุคคลวัยต่างๆ (วัยทารก วัยก่อนเรียน วัยเรียน วัยรุ่น วัยผู้ใหญ่และวัยผู้สูงอายุ)</p> <p>๒. อาหารสำหรับบุคคลวัยต่างๆ</p>
๕.๒ ความรู้ความเข้าใจและทักษะในการถนอมอาหารเพื่อครอบครัวและชุมชน	<p>๕.๒.๑ อธิบายความสำคัญหลักการและวิธีการถนอมอาหาร</p> <p>๕.๒.๒ ปฏิบัติการถนอมอาหารจากวัตถุดิบในท้องถิ่น</p>	<p>๑. การถนอมอาหาร</p> <ul style="list-style-type: none"> - ความหมาย - ความสำคัญ - หลักการ - วิธีการ
๕.๓ ความรู้ ความเข้าใจในการประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการเพิ่มมูลค่าอาหารของครอบครัวและชุมชน	<p>๕.๓.๑ เลือกใช้วัตถุดิบในท้องถิ่นมาพัฒนาเพื่อเพิ่มมูลค่าในการประกอบธุรกิจ</p>	<p>๑. การนำวัตถุดิบในท้องถิ่นมาพัฒนาเพื่อเพิ่มมูลค่า</p> <p>๒. การประกอบธุรกิจอาหารตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง</p>
๕.๔ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความมั่นคงและความปลอดภัยทางอาหาร	<p>๕.๔.๑ อธิบายแนวทางในการสร้างความมั่นคงทางอาหาร</p> <p>๕.๔.๒ วิเคราะห์สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงและความปลอดภัยทางอาหาร</p>	<p>๑. ความมั่นคงทางอาหาร</p> <ul style="list-style-type: none"> - ความหมายและความสำคัญของความมั่นคงทางอาหาร - แนวทางในการสร้างความมั่นคงทางอาหาร <p>๒. ความปลอดภัยทางอาหารตามมาตรฐานของประเทศ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ความหมายและความสำคัญของความปลอดภัยทางอาหาร - แนวทางในการสร้างความปลอดภัยทางอาหาร

การประเมินภาคประสบการณ์มีการประเมิน ๒ ส่วน ได้แก่ ประเมินด้านทักษะความชำนาญ (Skill) และด้านบริหารจัดการ (Management) ด้วยวิธีการจัดทำเพิ่มประกอบการประเมินภาคประสบการณ์ นำเสนอผลงาน การปฏิบัติจริงและสัมภาษณ์ รวม ๓๐ คะแนน

- ๑) ด้านทักษะความชำนาญ (Skill) ๑ ตัวบ่งชี้ รวม ๑๕ คะแนน คือ
ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒.๒ ปฏิบัติการถนอมอาหารจากวัตถุดิบในท้องถิ่น
- ๒) ด้านการบริหารจัดการ (Management) ๑ ตัวบ่งชี้ รวม ๑๕ คะแนน คือ
ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓.๑ เลือกใช้วัตถุดิบในท้องถิ่นมาพัฒนาเพื่อเพิ่มมูลค่าในการประกอบธุรกิจ

คำชี้แจง

๑. ครูที่ปรึกษาศึกษามาตรฐาน ตัวบ่งชี้ ขอบข่ายและเกณฑ์การให้คะแนนการจัดทำเพิ่มประกอบการประเมินภาคประสบการณ์ การสัมภาษณ์ และการปฏิบัติ

๒ ครูที่ปรึกษาแนะนำให้ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไปศึกษาเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องการถนอมอาหารในหัวข้อประเด็นต่อไปนี้

๒.๑ ประเมินองค์ความรู้ของตนเองในเรื่องการถนอมอาหารที่ตนเองทำเป็นหรือที่ตนเองสนใจ

๒.๒ ในกรณีที่มีความสนใจแต่ไม่มีทักษะ สามารถหาความรู้ได้จากแหล่งเรียนรู้และภูมิปัญญา พร้อมฝึกทักษะให้เกิดความชำนาญจากที่ได้ได้บ้าง

๒.๓ สร้างความเข้าใจให้กับผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในการนำวัตถุดิบที่มีคุณภาพดีและเหมาะสมในท้องถิ่นมาใช้ในการถนอมอาหาร

๒.๔ ให้คำปรึกษาแนะนำเสนอวิธีการถนอมอาหารในรูปแบบต่างๆ หรือสาธิตวิธีการถนอมอาหารต่อคณะกรรมการประเมิน หรือการนำเสนอแบบโครงการ

๒.๕ ให้ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน สะท้อนให้เห็นผลการเรียนรู้ในเรื่องการถนอมอาหารที่ตนเองเลือกกว่าเป็นประโยชน์ต่อตนเอง ครอบครัว และชุมชนอย่างไร

๓. ครูที่ปรึกษาแนะนำผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐานในเรื่องเกี่ยวกับการจัดทำแผนธุรกิจด้านอาหาร ดังนี้

๓.๑ ศึกษา หรือประมวลประสบการณ์ในการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องด้านอาหารตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งไม่ส่งผลเสียต่อสภาพแวดล้อม และก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง ครอบครัว และชุมชน

๓.๒ ครูที่ปรึกษาชี้แจงองค์ประกอบของแผนงานการประกอบธุรกิจอาชีพอาหารตามหัวข้อต่อไปนี้

๓.๒.๑ ชื่อแผนงาน

๓.๒.๒ สาเหตุที่เลือกประกอบอาชีพธุรกิจอาหาร

๓.๒.๓ วัตถุประสงค์ในการประกอบอาชีพ

๑.๒.๔ วิธีการดำเนินงาน

๑.๒.๕ แหล่งเงินทุน/งบประมาณ

๑.๒.๖ ผลที่เกิดขึ้นมีประโยชน์ต่อตนเอง ชุมชน

๑.๒.๗ แนวทางการพัฒนาอาชีพธุรกิจประกอบอาชีพ

๑.๓ มอบหมายให้ผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน เขียนแผนการประกอบธุรกิจอาหารตามประสบการณ์ของตนเองหรือที่สนใจ โดยมีรายละเอียดตามองค์ประกอบของแผนในข้อ ๑.๒

๔. ติดตามผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นระยะๆ โดยให้คำปรึกษาแนะแนวเป็นรายบุคคล

ตัวอย่างการทำแผน

๑. ชื่อแผนงาน “น้ำสมุนไพรเพื่อสุขภาพ”

๒. แรงบันดาลใจที่จะประกอบอาชีพ

ข้าพเจ้าสนใจการทำน้ำสมุนไพรเพราะมีความเห็นว่าในชุมชนบ้านทุ่งไธสง มีพืชสมุนไพรมากมายหลายชนิด เช่น ตะไคร้ ฟักทอง อัญชัน จิง มะขามป้อมฯ พืชสมุนไพรเหล่านี้มีประโยชน์ต่อร่างกายเนื่องจากมีวิตามินเอ เบต้าแคโรทีนสูง แคลเซียม ฟอสฟอรัส ฯลฯ จึงสมควรที่นำมาแปรรูปเป็นน้ำสมุนไพรเพื่อดื่มแทนน้ำอัดลม ถ้าเราดื่มน้ำอัดลมบ่อยๆ จะทำให้ร่างกายขาดสารอาหาร จึงคิดทำน้ำสมุนไพรเพื่อสุขภาพ

๓. วัตถุประสงค์ในการประกอบอาชีพ

๓.๑ เพื่อให้ทุกคนมีสุขภาพแข็งแรง

๓.๒ เพื่อช่วยประหยัดเงินและช่วยรักษาโรค

๓.๓ เพื่อให้ชุมชนใช้ทรัพยากรในชุมชนได้อย่างเหมาะสม และเกิดประโยชน์สูงสุด

๓.๔ เพื่อให้คนในชุมชนลดรายจ่ายเพิ่มรายได้

๔. วิธีการดำเนิน

๔.๑ ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลการทำน้ำสมุนไพรต่างๆ ทางอินเทอร์เน็ต และสื่ออื่นๆ

๔.๒ เตรียมอุปกรณ์ต่างๆ และวัตถุดิบ

๔.๓ เชิญวิทยากรหรือผู้ที่มีความชำนาญมาให้ความรู้เกี่ยวกับพืชสมุนไพร และสาธิตการทำน้ำสมุนไพร

๔.๔ ลงมือปฏิบัติจริง จากการทดลองทำน้ำสมุนไพรจากพืชสมุนไพรชนิดต่างๆ

๕. แหล่งเงินทุน/งบประมาณ

ศูนย์บริการและถ่ายทอดเทคโนโลยีการเกษตรประจำตำบลทุ่งไธม์ จัดทำแผนพัฒนาชุมชนด้านการเกษตร ระดับตำบล ปี ๒๕๕๖ โดยร่วมกับเทศบาลตำบลทุ่งไธม์ จัดประชาคมหมู่บ้านเพื่อรวบรวมปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไข จัดทำแผนพัฒนาชุมชนด้านการเกษตรระดับตำบล ๓ ปี และส่งแผนขอ งบประมาณสนับสนุนจาก เทศบาลตำบลทุ่งไธม์

๖. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

๖.๑ ต่อตนเอง

๖.๑.๑ ตนเองและผู้อื่นที่เข้าร่วมโครงการหันมาดื่มน้ำสมุนไพรแทนน้ำอัดลมได้และได้รับประโยชน์ของสมุนไพร

๖.๑.๒ น้ำสมุนไพร เช่นน้ำขิง มีสรรพคุณ แก้ท้องอืด ท้องเฟ้อ ทำให้เจริญอาหาร แก้คลื่นไส้ อาเจียน ช่วยขับลมได้ด้วย

๖.๒ ต่อชุมชน

๖.๒.๑ ชุมชนสามารถใช้ทรัพยากรในชุมชนได้อย่างเหมาะสมและให้เกิดประโยชน์สูงสุด

๖.๒.๒ คนในชุมชนรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ลดรายจ่ายเพิ่มรายได้

๗. แนวทางการพัฒนาอาชีพ

ปัจจุบันนี้มีอาชีพต่างๆเกิดขึ้นหลายพันอาชีพ หากขาดแผนการทำงาน อาจก่อให้เกิดการเลือกอาชีพที่ไม่เหมาะสมกับตนเองได้ หากเรารู้จักการประเมินความสามารถของตนเองอย่างซื่อสัตย์ และลองเลือกอาชีพที่คิดว่าเหมาะสมกับความสามารถและความสนใจตนเอง เพื่อพิจารณาในการพัฒนาขั้นต่อไป เช่น “การทำน้ำสมุนไพรเพื่อสุขภาพ” กินอยู่อย่างไทย ตามแบบภูมิปัญญาไทยเพื่อบำรุงสุขภาพ โดยใช้สมุนไพรหรือผักผลไม้ที่หาได้ไม่ยากในวิถีชีวิตแบบไทยๆ นำมาปรุงแต่งให้เป็นเครื่องดื่ม โดยยังคงคุณค่าตัวยาในการส่งเสริมสุขภาพหรือรักษาโรคไว้เช่นเดิม น้ำดื่มสมุนไพร คือส่วนหนึ่งของการอนุรักษ์ภูมิปัญญาไทย พร้อมกับพัฒนาศักยภาพของการเกษตรเพื่อให้อยู่ยืนคู่สังคมไทย และสภาพแวดล้อมไทยๆต่อไป และสามารถนำมาพัฒนาเป็นธุรกิจให้กับชุมชนและตนเองได้

รายชื่อผู้เข้าร่วมประชุมจัดทำแนวทางการจัดทำเพิ่มภาคประสบการณ์
สำหรับผู้เข้าเทียบระดับการศึกษาในระดับสูงสุดของการศึกษาขั้นพื้นฐาน

(ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย)

ระหว่างวันที่ ๑๕ – ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๖

ณ โรงแรมไอธารา รีสอร์ท แอนด์ สปา จังหวัดเพชรบุรี

๑. นางศุทธิณี	งามเขตต์	ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาการศึกษานอกโรงเรียน
๒. นายสุชิน	เพ็ชรภัย	ข้าราชการบำนาญ สำนักงาน กศน.
๓. นางกรรณิการ์	ลีไพบูลย์	ข้าราชการบำนาญ สำนักงาน กศน.
๔. นายสัญญา	ไม้หอม	สาธารณสุขอำเภอเมืองกำแพงเพชร
๕. นายกิตติศักดิ์	รัตนฉายา	ผู้อำนวยการสำนักงาน กศน. จังหวัดเพชรบุรี
๖. นางธนวรรณ	พฤติวรานนท์	ผู้อำนวยการ กศน.อำเภอวังทอง จังหวัดเพชรบุรี
๗. นางสาววรรณิศา	ใจกลม	ผู้อำนวยการ กศน.อำเภอเมืองเพชรบุรี
๘. นางสาวอรทัย	จารุภัทรพาณิชย์	กศน.อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร
๙. นางอุทัยวรรณ	โพธิ์กระแจ่ง	ผู้อำนวยการ กศน.อำเภอเมืองชัยนาท
๑๐. นางกอบแก้ว	จงจิตร	ผู้อำนวยการ กศน.อำเภอเมืองนนทบุรี
๑๑. นางวรมน	รัตนจีน	ผู้อำนวยการ กศน.อำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยอง
๑๒. นางอมรา	เหล่าวิชยา	สำนักงาน กศน.จังหวัดพิจิตร
๑๓. นางสาวพจนีย์	สวัสดิรัตน์	กศน.อำเภอเมืองกำแพงเพชร
๑๔. นางอังศนา	สุทธิฤทธิ์	กศน.อำเภอเมืองสิงห์บุรี
๑๕. นางพรศรี	พุ่มเงิน	กศน.อำเภอเมืองสระบุรี
๑๖. นางพรทิพย์	พรรณนิทานนท์	กลุ่มพัฒนาการศึกษานอกโรงเรียน
๑๗. นางสาวชญัญลักษณ์ ศรีจันทร์วิโรฒ		กลุ่มพัฒนาการศึกษานอกโรงเรียน
๑๘. นางณัฐมน	ไทยประสิทธิ์เจริญ	กลุ่มพัฒนาการศึกษานอกโรงเรียน
๑๙. นางสาวนภาพร	อมรเดชาวัฒน์	กลุ่มพัฒนาการศึกษานอกโรงเรียน

คณะผู้จัดทำ

คณะที่ปรึกษา

๑. นายประเสริฐ บุญเรือง	เลขาธิการ กศน.
๒. นายชัยยศ อิ่มสุวรรณ์	รองเลขาธิการ กศน.
๓. นายกุลธร เถีศุริยะกุล	ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านพัฒนาหลักสูตร
๔. นางศุทธิณี งามเขตต์	ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาการศึกษาภายนอกโรงเรียน

คณะทำงาน

๑. นางพรทิพย์ พรรณนิทานนท์	กลุ่มพัฒนาการศึกษาภายนอกโรงเรียน
๒. นางสาวธัญญลักษณ์ ศรีจันทร์วิโรฒ	กลุ่มพัฒนาการศึกษาภายนอกโรงเรียน
๓. นางณัฐมน ไทยประสิทธิ์เจริญ	กลุ่มพัฒนาการศึกษาภายนอกโรงเรียน
๔. นางสาวนภาพร อมรเดชาวัฒน์	กลุ่มพัฒนาการศึกษาภายนอกโรงเรียน

คณะบรรณาธิการ

๑. นางศุทธิณี งามเขตต์	ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาการศึกษาภายนอกโรงเรียน
๒. นางพรทิพย์ พรรณนิทานนท์	กลุ่มพัฒนาการศึกษาภายนอกโรงเรียน
๓. นางสาวธัญญลักษณ์ ศรีจันทร์วิโรฒ	กลุ่มพัฒนาการศึกษาภายนอกโรงเรียน

ผู้จัดพิมพ์ต้นฉบับ

๑. นางสาวธัญญลักษณ์ ศรีจันทร์วิโรฒ	กลุ่มพัฒนาการศึกษาภายนอกโรงเรียน
๒. นางสาวนภาพร อมรเดชาวัฒน์	กลุ่มพัฒนาการศึกษาภายนอกโรงเรียน